

4. Степ широкий

1. Степ широ - кий розстеливсь ген до не-бокра - ю, поміж трав посох-лих ві-тер

гірко за-ви-ва - є. Сон-це ви-па-ли-ло степ, ні во-ди крап-ли-ни,

по сте-пу ю-нак і-де в ла-та-ній сви-ти-ні.

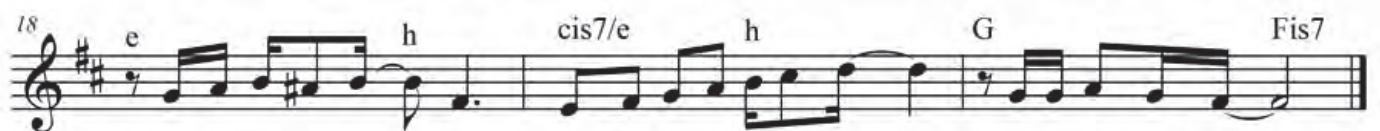
Сон-це ви-па-ли-ло степ, ні во-ди крап-ли-ни, по сте-пу ю-нак і-де

в ла-та-ній сви-ти-ні. Доле ж моя до-ле, що мені ді-я-ти?

Як прий-ти до бать-ка в дім? Що йому сказа-ти? Доле ж мо-я доле,

розстели-ся сте - пом, хто ж мене та-кого знов до-дому прийме?

2. "Лишив батька, лишив дім, лишив рідну неньку,
Поміняв на гірку воду матінку стареньку.
Боже, що ж я наробив, в ту лиху годину?!"
І рознісся степом крик блудної дитини.

3. Скільки горя, скільки сліз зазнав на чужині,
Прости, батьку, тяжкий гріх ти своїй дитині.
Серце кров'ю облилось у старого батька,
Сльози щастя на очах, я ж бо сина бачу.
Сину, рідний сину, ти ж моя дитино,
Кращі шати одягни, скинь стару свитину.
Сину, рідний сину, ти ж моя дитина,
Обійму міцніше я, забуду провину.